National
28 DE ANI
Cotidian fondat în 1997

Scris de **Nicholas Cezar** 2025-11-03

România, încălecată de „Statul paralel”: Nicușor Dan, agent electoral!

Într-o țară în care neutralitatea a devenit opțională, președintele Nicușor Dan reușește performanța de a fi „apolitic” doar când îi convine. Prezent la lansarea candidaturii lui Cătălin Drulă, șeful statului a oferit o nouă interpretare a conceptului de echilibru instituțional: unul ținut în mână, la microfon, în fața camerelor. Promisiunile de neimplicare s-au topit ca afișele de campanie în ploaie, iar distanța dintre „nu mă voi implica” și „sunt onorat să fiu aici” s-a dovedit a fi de exact un pas – acela făcut până pe scenă.

A doua zi, explicațiile venite dinspre Palatul Cotroceni, acolo unde locuiește temporar Nicușor, ar fi trebuit, în teorie, să calmeze apele. Eugen Tomac a transmis solemn că „șeful statului s-a aflat la eveniment în calitate de cetățean al Capitalei, preocupat de direcția în care merge orașul”. E drept, toți suntem preocupați de direcție, doar că unii aleg să stea pe margine, nu pe scenă, cu microfonul în mână și lumina reflectoarelor în față.

Din păcate, pentru unii, Constituția României este elastică. Într-o zi, ea spune că președintele trebuie să fie al tuturor. În următoarea, că poate fi doar al celor care aplaudă la evenimente „civice”, dar cu logo-uri de partid discret ascunse sub pupitru. Subtilitate democratică, desigur.

Atenție la portofele, USR veghează!

Președintele pare să fi descoperit o nouă formă de implicare apolitică: prezența militantă. În campanie, jurase că nu se va implica în alegerea primarului general. Duminică, a demonstrat că rămâne fidel principiilor, doar că ale altora. Când a urcat pe scenă alături de candidatul USR, și-a lăsat neutralitatea la garderobă, lângă paltonul de șef de stat.

Consilierii săi ne asigură, acum, că nu e nimic grav: președintele doar „veghează” la buna direcție a Capitalei. Așa o fi, numai că, în România, de fiecare dată când cineva veghează prea intens, se trezesc ceilalți fără portofel.

Ironia istoriei? Cu șase ani în urmă, același Drulă se revolta public împotriva folosirii imaginii președintelui într-o campanie locală. „E incorect, e nedemocratic!”, exclama indignat USR-istul devenit spaima angajaților de la Metrorex. Astăzi, indignarea lui s-a transformat într-un zâmbet larg, afișat la braț cu președintele însuși. Probabil a fost doar o „corecție de perspectivă”, fiindcă de la principii la practică, drumul e scurt și pavat cu selfie-uri oficiale.

Dar, să nu fim cinici. Poate că „Sistemul” nu vrea să acapareze puterea, doar să o gestioneze în regim de proprietate personală, ca pe o afacere de familie transmisă din generație în generație. Poate că nu vânează funcții, ci doar „își asumă responsabilitatea” să le ocupe pe termen nelimitat. De fapt, dincolo de paravanul declarațiilor moraliste, totul seamănă cu o repetiție generală pentru un spectacol pe care românii îl cunosc, deja, pe de rost: sunt aceiași actori, e același scenariu, doar decorurile se schimbă din patru în patru ani.

Pe scenă se vorbește despre moralitate, transparență și echilibru instituțional, dar în culise se împart bugete, se negociază tăceri și se trasează viitoare „independențe”. Unii joacă rolul opoziției, alții pe cel al garantului constituțional, însă toți au același regizor nevăzut (dar știut!) și aceeași replică de final: „Pentru binele poporului”. În realitate, poporul face doar figurație… și nici aia plătită la timp; dar, românii s-au obișnuit să aplaude la semnalul luminilor.

PSD și PNL, două partide prăfuite

Cât despre marile partide „legendare” – PSD și PNL -, cele care altădată pozau în coloanele de rezistență ale democrației, azi par mai degrabă niște decoruri prăfuite dintr-un film prost finanțat. În loc să ofere o alternativă, Sorin Grindeanu și Ilie Bolojan s-au transformat într-un cor de figuranți care repetă lozinci fără vlagă, sperând ca ecoul trecutului să mai sune măcar a putere.

Într-un asemenea vid de curaj și viziune, era inevitabil ca USR, îmbrăcată în hainele „noului început progresist”, să-și facă loc fără efort. Când adversarii tăi se luptă doar cu propria plictiseală, e ușor să pari reformator.

Și, totuși, întrebarea rămâne: al cui președinte mai este Nicușor Dan? Arbitru al națiunii sau antrenorul unei echipe cu 12% în sondaje? Dacă și-a dorit să intre în istorie, a reușit: e, probabil, primul șef de stat care confundă imparțialitatea cu parteneriatul strategic. În campanie, promitea stabilitate și respect pentru lege. Azi, livrează flexibilitate și interpretare creativă. Așa se întâmplă când Constituția devine un manual de improvizație.

Mesajul său pentru bucureșteni, la lansarea candidaturii lui Cătălin Drulă: „Sunt cu voi, dar mai ales cu ai mei”.

Într-o Românie unde fiecare promisiune are termen de valabilitate de exact șase luni, prezența președintelui la un eveniment de campanie nu mai miră pe nimeni. Doar confirmă că „neutralitatea” e un concept relativ, ca aerul condiționat: funcționează doar pentru cine ține telecomanda.

Statul român rămâne democratic, dar cu regie dublă: unii fac figură de opoziție, alții de arbitri, dar toți joacă în aceeași piesă. Finalul? Simplu: aplauze pentru președintele tuturor… celor 12%.